

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2017 roku oskarżona D. M., posługując się loginem K., zamieściła na portalu (...) w ofertę wynajęcia lokalu położonego przy ul. (...) w W..

Ofertę powyższą zauważyła K. K. (2), która też i skontaktowała się z oskarżoną, wyrażając wolę wynajęcia mieszkania. W celu uwiarygodnienia oferty oskarżona przesłała K. K. (2) skan swojego dowodu osobistego, K. K. (2) przesłała zaś oskarżonej skan własnego dokumentu. Oskarżona zażądała od K. K. (2) zaliczki w kwocie 1.000 PLN celem „rezerwacji” mieszkania. Następnego dnia, gdy K. K. (2) chciała wykonać przelew na rachunek oskarżonej, zauważyła ona, że ogłoszenie wraz z całym profilem zostało usunięte z portalu (...).

W dniu 26 lutego 2017 roku oskarżona umieściła kolejne ogłoszenie na portalu (...), tym razem dotyczące możliwości wynajęcia lokalu położonego przy ul. (...) w W.. Na ogłoszenie to odpowiedziała A. K., kontaktując się z oskarżoną, która tym razem przedstawiła się jako K. K. (2) i przesłała A. K. skan dowodu osobistego, otrzymanego uprzednio od K. K. (2). Oskarżona zażądała od A. K. wpłaty 1.000 PLN celem „zarezerwowania mieszkania”, którą to kwotę A. K. wpłaciła na wskazany przez oskarżoną rachunek bankowy. Oskarżona umówiła się z A. K. na dzień 01 marca 2017r. celem przekazania kluczy do lokalu. W powyższej dacie A. K. pod wskazanym adresem nie zastała jednak oskarżonej, która nie była też znana osobom, faktycznie zamieszkującym w lokalu, którego dotyczyło zamieszczone przez oskarżoną ogłoszenie. Podobnie nie było możliwe nawiązanie z oskarżoną kontaktu telefonicznego.

W dniu 21 sierpnia 2017r. oskarżona ponownie umieściła ogłoszenie na portalu (...), tym razem dotyczące możliwości wynajęcia lokalu położonego przy ul. (...) w W.. Na ogłoszenie to odpowiedzieli P. K. i P. U., przy czym ustaleń z oskarżoną w imieniu obojga w/wymienionych dokonywała P. K.. Oskarżona, posługując się imieniem A., zażądała wpłaty 1.500 PLN tytułem zaliczki na poczet czynszu najmu, jednak środki, pochodzące w częściach równych od obojga pokrzywdzonych, zostały w dn. 21.08.2017r. zwrócone z rachunku, wskazanego przez oskarżoną. W związku z tym oskarżona w dn. 22.08.2017r. wskazała P. K. nowy numer rachunku bankowego, a także umówiła się z P. K. na obejrzenie mieszkania na dzień 24.08.2017r. W powyższej dacie A. K. pod wskazanym adresem nie zastała jednak oskarżonej, która nie była też znana osobom, faktycznie zamieszkującym w lokalu, którego dotyczyło zamieszczone przez oskarżoną ogłoszenie. Podobnie nie było możliwe nawiązanie z oskarżoną kontaktu telefonicznego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonej D. M. (k. 101-102, 210, 261-262v, 304), zeznań świadków: A. K. (k. 15-15v, 304-305), P. U. (k. 145v, 305-306), D. W. (k.38v-39), P. K. (k.140) i K. K. (2) (k. 24v-25), a także na podstawie: zawiadomienia z załącznikami (k.1-13), koperty z zawartością (k. 27), protokołu oględzin (k.44), wydruków (k. 49-51), pisma O. z załącznikiem (k.52-53), postanowienie o sygnaturze akt PR 686.2017 (k. 77-105), wydruku przelewu (k.150), wydruku (k. 155-156), pisma P. z załącznikami (k. 178-180), pisma (...) z załącznikami (k. 181-194), pisma I. z załącznikami (k. 195-196).

Oskarżona **D. M.**, przesłuchana na etapie postępowania przygotowawczego (**k. 101-102, 210, 261-262v**) przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów i początkowo odmówiła składania wyjaśnień, następnie zaś wyjaśniła, że w przeszłości oferowała na portalu (...) do wynajęcia mieszkanie przy ul. (...) w W., jednak nie była posiadaczką lokalu. Za lokal oskarżona pobrała zaliczkę w kwocie 1.500 PLN.

Przesłuchana na rozprawie (**k. 304**) oskarżona przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów i odmówiła składania wyjaśnień, jak i wyraziła skruchę.

Sąd obdarzył wyjaśnienia powyższe wiarą w całości – pozostają one konsekwentne na obu etapach postępowania w zakresie, w jakim wynika z nich przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzuconych jej czynów i wyrażona skrucha - w ocenie Sądu oskarżona nie miałaby żadnego interesu w tym, by w powyższym zakresie złożyć wyjaśnienia niezgodne

z prawdą, w tym fikcyjnie przyznać się do niepopelnionych przestępstw. Nadto, gdyby powyższe stanowisko procesowe nie odpowiadało prawdzie, nie byłoby ono, zdaniem Sądu, konsekwentnie wyrażane przez oskarżoną na wszystkich etapach postępowania. W tym stanie rzeczy Sąd nie znalazł podstaw, by wyjaśnieniom tym odmówić wiary, a tym samym Sąd uznał je za przydatne do oparcia na tej podstawie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd obdarzył wiarą w całości zeznania **A. K. (k. 15-15v, 304-305), P. U. (k. 145v, 305-306), D. W. (k. 38v-39), P. K. (k.140) i K. K. (2) (k. 24v-25)** – świadkowie powyżsi są dla oskarżonej osobami obcymi, których kontakt z oskarżoną miał charakter przypadkowy, wynikający – bezpośrednio lub pośrednio – z zainteresowania ogłoszeniami o wynajęciu mieszkania, a tym samym, zdaniem Sądu, nie mieliby oni powodów, by w sprawie niniejszej złożyć zeznania niezgodne z prawdą. W tym stanie rzeczy Sąd zeznania powyższe uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy, przydatny do poczynienia na tej podstawie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Nie budziły wątpliwości Sądu także pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w niniejszej sprawie, mające postać: zawiadomienia z załącznikami (**k.1-13**), koperty z zawartością (**k. 27**), protokołu oględzin (**k.44**), wydruków (**k. 49-51**), pisma O. z załącznikiem (**k.52-53**), postanowienie o sygnaturze akt PR 686.2017 (**k. 77-105**), wydruku przelewu (**k.150**), wydruku (**k. 155-156**), pisma P. z załącznikami (**k. 178-180**), pisma (...) z załącznikami (**k. 181-194**), pisma I. z załącznikami (**k. 195-196**), danych o karalności (**k.239, 297**) – dowody powyższe zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś, w tym procesowe, sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji, określających ich formę i treść, stanowiąc tym samym wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym i dokumentom odmówić wiary.

D. M. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 26 lutego 2017 roku w nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ze z góry powziętym zamiarem, a także podszywając się na portalu internetowym (...)pl pod K. K. (2) i posługując się jej imieniem i nazwiskiem w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej i osobistej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do swojej tożsamości, zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy najmu lokalu położonego w W. przy ul. (...) w W. oferowanego na portalu (...)pl pod numerem ogłoszenia (...), w tym prawa do dysponowania tym lokalem, doprowadziła A. K. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 1000 złotych tytułem opłaty za najem tego lokalu którą to kwotę pokrzywdzona przelała na rachunek (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 kk w zb. z art. 190a §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

II. w dniu 20 lutego 2017 roku w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ze z góry powziętym zamiarem na portalu internetowym (...)pl posługując się loginem K. i posługując się jej imieniem i nazwiskiem w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej i osobistej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do swojej tożsamości, zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy najmu lokalu położonego w W. przy ul. (...) oferowanego na portalu (...)pl w tym prawa do dysponowania tym lokalem, usiłowała doprowadzić K. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 1000 złotych tytułem zaliczki na poczet rezerwacji mieszkania lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na fakt, iż konto z ogłoszeniem zostało zdezaktywowane,

tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zb. z art. 190a §2 kk w zw. z art. 11§2 kk

III. w dniu 22 sierpnia 2017r. w bliżej nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem portalu internetowego (...) doprowadziła P. K. i P. U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej wysokości 1500 zł w ten sposób, że nie będąc dysponentem mieszkania przy ul (...) w W. wprowadziła ich w błąd co do zamiaru i możliwości wynajęcia przedmiotowego mieszkania, przyjmując od nich pieniądze w wyżej wskazanej kwocie tytułem zaliczki na poczet wynajmu lokalu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd zważył, co następuje:

Przestępstwa oszustwa, stypizowanego w art. 286 §1 kk dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą jednego z trzech sposobów, tj. wprowadzenia w błąd tej osoby, wyzyskania błędu tej osoby, wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Błędem w rozumieniu znamion tego przestępstwa jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości człowieka. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę określonej decyzji rozporządzenia mieniem. Innymi słowy - działanie mające na celu wywołanie błędu odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, t. III, s. 153-154).

Wprowadzenie w błąd może przejawiać się w najrozmaitszych formach - może polegać m.in. na złożeniu określonego oświadczenia bądź dokumentów stwierdzających nieprawdę lub podrobionych. Podnieść należy, iż przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd może być m.in. informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy czy dane dotyczące jego obecnych możliwości finansowych.

Stronę podmiotową przestępstwa oszustwa, stypizowanego w art. 286 § 1 kk, stanowi zamiar bezpośredni. Jest to przestępstwo kierunkowe ("w celu osiągnięcia korzyści majątkowej"). Dla dokonania oszustwa nie ma znaczenia, czy sprawca w rzeczywistości osiągnął wspomnianą korzyść. Przestępstwo to jest zatem przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 kk wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 04.01.2011r. o sygn. III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27).

Przestępstwo określone w art. 286 §1 kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Nadmienić należy, iż do skutku nie należy osiągnięcie korzyści majątkowej z niekorzystnego rozporządzenia mieniem - ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, który w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi chcieć w tym celu użyć określonego działania lub zaniechania. Dla przyjęcia zamiaru konieczne jest ustalenie, że sprawca miał świadomość przekazywania osobie rozporządzającej mieniem nieprawdziwych informacji i działania w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej („Kodeks karny – część szczególna”, t. III tamże, s. 155).

Na podkreślenie zasługuje, że pojęcie "mienia", jako przedmiotu ochrony prawnokarnej, występuje w szerokim sensie, obejmując wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne, w tym także usługi, świadczenia, zyski lub pożytki stanowiące majątek (vide wyrok WSA w Bydgoszczy z dn. 15.04.2009r. o sygn. I SA/Bd 108/09, LEX nr 549445).

Ustawowe znamię, stanowiące skutek przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 §1 kk, wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 24.11.2009r. o sygn. III KK 138/09, LEX nr 553880).

Przestępstwo oszustwa zatem, jak już zostało to wskazane powyżej, składa się z dwóch elementów, a każdy z nich musi być objęty zamiarem bezpośrednim: wola doprowadzenia osoby pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz wola uczynienia tego m.in. poprzez wprowadzenie w błąd.

Jeśli chodzi o element doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to ocena powyższego winna być dokonywana zarówno z punktu widzenia subiektywnego, tj. pod kątem tego, czy sam pokrzywdzony uważa rozporządzenie mieniem za niekorzystne dla siebie, jak i obiektywnego, sprowadzającego się do ustalenia, iż rozporządzenie takie spowodowało rezultat w postaci zmniejszenia stanu majątkowego podmiotu, w stosunku do którego nastąpiło rozporządzenie (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 02.02.2004r. o sygn. IV KK 322/03, OSNwSK 2004/1/233).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzuconych jej czynów – skoro oskarżona nie była uprawniona do dysponowania mieszkaniami, których dotyczyły zamieszczane przez nią ogłoszenia, wprowadziła ona pokrzywdzonych w błąd co do możliwości wynajęcia mieszkania. W świetle wyjaśnień oskarżonej nie budzi przy tym wątpliwości Sądu, że osobą, która wystawiła ogłoszenia, była oskarżona.

Sąd uznał, że rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonych A. K., P. K. i P. U. miało charakter niekorzystny, skoro dokonali oni na rzecz oskarżonej płatności, lecz nie mieli możliwości zamieszkania w lokalach, których najmu płatności te miały dotyczyć. Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu, że gdyby pokrzywdzeni znali faktyczny stan rzeczy, powyższego rozporządzenia mieniem by nie dokonali. Analogicznie Sąd ocenił charakter rozporządzenia mieniem, jakiego dokonać miała K. K. (2). Pomiędzy działaniem oskarżonej a rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonych zachodził przy tym związek przyczynowo-skutkowy, bowiem gdyby oskarżona nie zamieściła ogłoszeń, a następnie nie potwierdziła w rozmowach telefonicznych możliwości wynajęcia mieszkań, pokrzywdzeni nie rozporządziliby swoim mieniem. Podobnie Sąd nie powziął wątpliwości, że oskarżona działała w celu uzyskania korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnęła, skoro uzyskała ona środki, wpłacone przez pokrzywdzonych.

Podobnie z zeznań K. K. (2) wynika, że chciała ona dokonać żadnej przez oskarżonej płatności, a zaniechała tego wobec stwierdzenia, że konto oskarżonej na portalu (...) jest już nieaktywne. Bezspornie jednak gdyby płatności powyższej pokrzywdzona dokonała, przedmiotowe rozporządzenie mieniem miałoby charakter niekorzystny, skoro dotyczyłoby wynajęcia mieszkania, w posiadanie którego pokrzywdzona by nie weszła.

W konsekwencji Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzuconych im czynów, z tym że w ramach czynu, opisanego w pkt. **I** części wstępnej wyroku, Sąd uznał, że oskarżona w dniu 26 lutego 2017 roku w nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ze z góry powziętym zamiarem, a także podszywając się na portalu internetowym (...) .pl pod K. K. (2), po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do swojej tożsamości, zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy najmu lokalu położonego w W. przy ul. (...), oferowanego na portalu (...) .pl pod numerem ogłoszenia (...), w tym prawa do dysponowania tym lokalem, doprowadziła A. K. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 1.000 złotych tytułem opłaty za najem tego lokalu, którą to kwotę pokrzywdzona przelała na rachunek (...), **tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 §1 kk**, a w ramach czynu, opisanego w pkt. **II** części wstępnej wyroku, Sąd uznał oskarżoną za winną tego, że w dniu 20 lutego 2017 roku w nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ze z góry powziętym zamiarem, na portalu internetowym (...) .pl posługując się loginem K. i posługując się jej imieniem i nazwiskiem, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do swojej tożsamości, zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy najmu lokalu położonego w W. przy ul. (...), oferowanego na portalu (...) .pl, w tym prawa do dysponowania tym lokalem, usiłowała doprowadzić K. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 1.000 złotych tytułem zaliczki na poczet rezerwacji mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na fakt, iż konto z ogłoszeniem zostało zdezaktywowane, **tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk**.

Jednocześnie Sąd nie stwierdził, by oskarżona wyczerpała działaniem swoim także znamiona przestępstwa z art. 190a §2 kk, skoro przestępstwo to zakłada działanie w celu wyrządzenia szkody majątkowej lub osobistej osobie, której wizerunek lub inne dane osobowe wykorzystuje sprawca, w realiach niniejszej sprawy zaś oskarżona, w ocenie Sądu, działała jedynie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jednocześnie Sąd uznał, że nie zaszyły podstawy do zastosowania przepisu art. 399 §1 kpk, skoro modyfikacja kwalifikacji prawnej polegała na wyeliminowaniu jednego z przepisów, składających się na kwalifikację prawną, zawartą w akcie oskarżenia, nie zaś na zakwalifikowaniu

któregokolwiek z nich według innego przepisu prawnego, nieujętego w kwalifikacji prawnej, przyjętej w akcie oskarżenia.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd kierował się wskazaniem art. 53 kk.

Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonej każdorazowo czynu za znaczny – oskarżona działaniem swoim naruszyła dobro w postaci mienia pokrzywdzonych, tj. dobro, które w hierarchii dóbr chronionych prawem znajduje się zaraz za życiem i zdrowiem ludzkim. Działanie oskarżonej miało przy tym charakter przemyślany, nie zaś impulsywny – wymagało bowiem najpierw wyszukania zdjęć względnie adresów mieszkań, następnie przygotowania ogłoszeń, w końcu zaś zamieszczenia ich na portalu internetowym. Powyższy sposób działania wyklucza przyjęcie, iż działanie powyższe zostało podjęte przez oskarżoną na skutek impulsu.

Podobnie za znaczny Sąd poczytał stopień winy oskarżonej – przestępstwa zarzucone oskarżonej z samej swojej istoty są przestępstwami umyślnymi, popełnianymi z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Sąd w realiach niniejszej sprawy nie dopatrywał się jakichkolwiek okoliczności, wyłączających winę oskarżonej bądź bezprawność działania, podobnie jak Sąd nie stwierdził wystąpienia tego typu okoliczności, które mogłyby wpłynąć na obniżenie stopnia zawinienia oskarżonej. Jak zostało to już wspomniane, działanie oskarżonej miało charakter przemyślany, oskarżona miała zaś możliwość na każdym jego etapie od realizacji zamiaru popełnienia przestępstwa odstąpić, czego jednak nie uczyniła. W efekcie Sąd nie znalazł podstaw, by stopień winy oskarżonej ocenić odmiennie od stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych jej czynów.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzuconych czynów Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżoną. Podobnie za okoliczność taką Sąd przyjął jej dotychczasową, 3-krotną karalność, w tym także za przestępstwa podobne (k. 297).

Za okoliczność łagodzącą Sąd poczytał przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzuconych jej czynów, a także wyrażoną skruchę.

W konsekwencji Sąd stanął na stanowisku, że całość powołanych powyżej okoliczności obciążających przemawia za wymierzeniem oskarżonej kary pozbawienia wolności – Sąd nie stwierdził podstaw do wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju. Jednocześnie powołane okoliczności łagodzące doprowadziły Sąd do przekonania, że wymierzona oskarżonej kara winna kształtować się z dala od górnej granicy ustawowego zagrożenia. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności będzie dla oskarżonej z jednej strony wymiernie dolegliwa, a tym samym uświadomi oskarżonej, że czyny jej spotkały się z wymiernym potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając w ten sposób wobec oskarżonej cele wychowawcze i zapobiegawcze, a w efekcie powstrzyma oskarżoną od naruszenia prawa w przyszłości, z drugiej zaś strony nie przekroczy stopnia zawinienia oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego jej każdorazowo czynu. Zaznaczyć w tym miejscu godzi się, że Sąd w pełni podzielił pogląd nauki polskiej, zgodnie z którym powrót do przestępstwa świadczy, że dotychczasowa reakcja karna nie spełniła zakładanych celów (vide K. Buchała, A. Zoll „Kodeks karny – komentarz”, wyd. „Zakamycze” 2000, s. 461), jak również, że świadczy on z jednej strony o nieskuteczności poprzednio wymierzonej kary, z drugiej o głębokim zdemoralizowaniu. W tych warunkach zarówno ze względów zapobiegawczych, jak i wychowawczych kara wymierzona takiemu oskarżonemu powinna być odpowiednio surowa (OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 59). Sąd stanął też na stanowisku, że orzeczona w powyższym wymiarze kara będzie stanowiła również czytelny sygnał dla innych potencjalnych sprawców przestępstw, że działania sprzeczne z prawem pozostają nieopłacalne i każdorazowo spotykają się z wymierną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości, osiągając tym samym cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji ogólnej i wpływając na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie, kierując się potrzebą osiągnięcia wobec oskarżonej względów wychowawczych i zapobiegawczych, w tym uświadomienia oskarżonej nieopłacalności popełniania przestępstw, Sąd uznał za celowe orzeczenie wobec oskarżonej także obowiązku naprawienia szkody.

Sąd stanął na stanowisku, że całość orzeczenia o karze, ukształtowana w powyższy sposób, czyni zadość dyrektywom wymiaru kary, pozwalając na uświadomienie oskarżonej naganności jej postępowania i powstrzymanie jej od podjęcia analogicznych działań w przyszłości, osiągając w konsekwencji cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji szczególnej. Nadto, zdaniem Sądu, ukształtowane w powyższy sposób orzeczenie o karze będzie stanowiło także czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, iż popełnianie przestępstw, w tym przestępstw przeciwko mieniu, jest nieopłacalne i każdorazowo spotka się z nieuchronną karą. Sąd uznał, że ukształtowana w powyższy sposób kara pozostaje karą adekwatną do stopnia winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych jej czynów, nie przekraczając żadnego z nich, a nadto, że uwzględnia ona całość dyrektyw stawianych jej wymiarowi, pozostając karą sprawiedliwą i zgodną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, nie będąc karą ani rażąco łagodną, ani też rażąco niewspółmiernie surową.

Wobec faktu, że oskarżona pozostaje pozbawiona wolności, Sąd zwolnił ją od kosztów sądowych.

Mając zatem na uwadze całość powołanych okoliczności, Sąd orzekł, jak w wyroku.